

OKRUŽNICA

ZAJEDNICE KRVI KRISTOVE

Živi kalež

BR. 9-10 (259-260) • RUJAN /LISTOPAD 2022.

Mjesec rujan otvara ne samo novo godišnje razdoblje, jesen, nego i novu školsku godinu i novu formacijsku godinu za sve članove Zajednice Krvi Kristove. U središtu prvog mjeseca naše formacijske godine 2022./2023. nalazi se blagdan Uzvišenja Svetog Križa. Tu „knjigu“, kako je Otajstvo sv. Križa znao nazivati naš utemeljitelj sv. Gašpar, ponovno, s još većim uvjerenjem prihvaćamo rukama svoga srca. Nismo, kako kaže sv. Pavao u Poslanici Filipljanima, *neprijatelji križa Kristova*, nego prijatelji. Otajstvo Križa objavljuje nam Božju ljubav, pokazuje nam na koji je način nazočan i kako djeluje. Taj način je ponizna ljubav. Utjelovljuje se, uzima lik sluge, pristaje da Ga se razapne i da umre. Ponizna ljubav je Božji način djelovanja. Nama je u ovoj novoj formacijskoj godini ne samo kontemplirati, svakodnevno se osvjedočivati o tu Ljubav, nego i učiti, rasti, natapati se ljubavlju i poniznošću. Neka ljubav prožeta poniznošću bude glavna lekcija koju želimo svladati ove 2022./2023. formacijske godine.

Naše rujansko okupljanje u Međugorju – Slet Zajednice Krvi Kristove – naša uspinjanja na brdo Križevac i Podbrdo svjedoče o živoj želji i odlučnosti članova Zajednice Krvi Kristove da su spremni podnijeti svaki napor, žrtvu i odreći se puno toga da bi ponovno susreli Uskrsloga, dotaknuli novi, vječni i neprolazni Život koji On daje. Svakodnevno poniranje u Božju Riječ pomoći će nam da iz dana u dan svatko od nas postojano ide životnim putem koji nije bez k/Križa i susreće Uskrsloga koji rasvjetljava svaku tamu, hrabri i jača nadu.

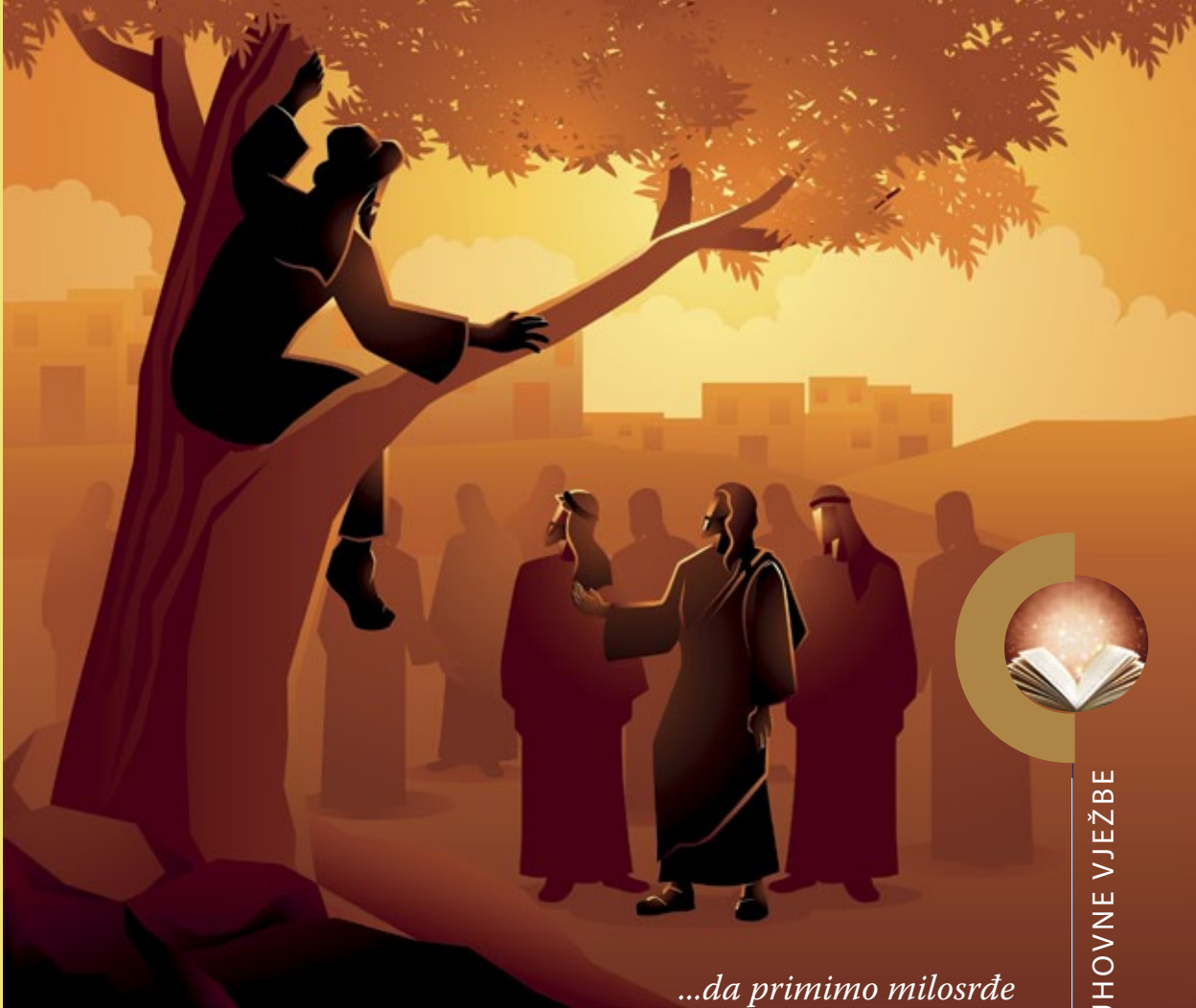
Sadržaj, kako ovog broja naše okružnice, tako i narednih brojeva neka nam bude poticaj, podrška i ohrabrenje u ovoj novoj formacijskoj godinu koju želimo proživjeti pod geslom: *Da primimo milosrđe i milost nađemo!* (Heb 4, 16) Cilj prve rubrike Živog Kaleža, počinjući od ovoga broja, je da nas učini vještima u zamjećivanju Božjeg milosrđa kojim smo svakodnevno obasipani, a koje nas čini i oblikuje u nove ljude. Ljude koji se, svjesni svoje ograničenosti, krhkosti, slabosti i prolaznosti, ne boje priznati da su potrebiti, da im nešto nedostaje, da puno toga ne mogu, ne znaju i ne razumiju.

Neka nam sv. Gašpar, sv. Marija De Mattias, sv. Franjo Ksaverski i sl. Božji Ivan Merlini svojim zagovorom pomognu uočiti i prihvatiti sve milosti kojima nas dobri Bog želi obdariti u ovoj novoj formacijskoj godini.

Pozdravljaju Vas

Vaši Misionari

Blagoslovljena Krv Kristova!

*...da primimo milosrđe
i milost našdemo*
(Heb 4, 16)

UVOD

- Lk 19, 1-10 *Danas mi je proboraviti u tvojoj kući*

I uđe u Jerihon. Dok je njime prolazio, eto čovjeka imenom Zakej. Bijaše on nadcarinik, i to bogat. Želio je vidjeti tko je to Isus, ali ne mogaše od mnoštva jer je bio niska stasa. Potrča naprijed, pope se na smokvu da ga vidi jer je onuda imao proći. Kad Isus dođe na to mjesto, pogleda gore i reče mu: »Zakeju, žurno siđi! Danas mi je proboraviti u tvojoj kući.« On žurno siđe i primi ga sav radostan. A svi koji to vidješe stadoše mrmljati: »Čovjeku se grešniku svratio!« A Zakej usta i reče Gospodinu: »Evo, Gospodine, polovicu svog imanja dajem siromasima! I ako sam koga u čemu prevario, vraćam četverostruko.« Reče mu na to Isus: »Danas je došlo spasenje ovoj kući jer i on je sin Abrahamov! Ta Sin Čovječiji dođe **potražiti** i spasiti **izgubljeno!**«

Kontekst: Priči o Isusovu susretu sa Zakejom prethode druge priče koje nam pomažu staviti u kontekst odlomak nad kojim želimo zastati u molitvi. U Evanđelju po Luki (Lk 18, 18 i sl.) predstavljen nam je bogati uglednik koji traži Isusa i ispituje Ga o vječnom životu. Na Isusov odgovor, ne znajući kako se odvojiti od svoga posjeda, žalostan odlazi. Suočen s ovakvim stavom, Isus potvrđuje da je teško spasiti se onome tko je pun sebe – jer spasenje ne dolazi od nas, nego od Boga kojemu, međutim, ništa nije nemoguće.

Navještajem Svoje smrti i uskrsnuća (Lk 18, 31 i sl.), Gospodin želi učenicima (a time i nama) dati do znanja da će Njegovoj konačnoj pobjedi prethoditi bolna muka te ih želi pozvati da se ne boje, da nastave vjerovati u nevidljivo. Bog može dati novi život upravo tamo gdje se čini da je život uskraćen. Kako god, učenici ne razumiju, prolaz povjerenja u Boga ostaje im nejasan.

Ni bogati uglednik ni učenici nisu bili u stanju vidjeti i razumjeti dalje od vlastitog načina razmišljanja, tako da se nisu mogli uskladiti s Isusovim načinom razmišljanja i poslanjem.

U odlomku o jerihonskom slijepcu (Lk 18, 35 i sl.), Isus se otkriva kao Onaj koji daje pravo svjetlo. U ovom slijepcu smo predstavljeni svi mi, potrebni prosvjetljenja koje On daje kako bi nas pripremio za uživanje u radosti spasenja koja nas uvijek iznenađuje, kao što se dogodilo Zakeju. Susret koji nas spašava događa se kada se ogolimo od naših bogatstava, iziđemo iz sebe samih, kada smo spremni vjerovati Bogu i u trenucima poteškoća, patnji i neuspjeha; kada dozvolimo da nas prosvjetljuje On koji je punina naše radosti i svjetlo na našem putu. Udimo u takvo raspoloženje na početku našeg putovanja ovih dana – u društvu s Isusom.

• **Lk 19, 1-10** *Ušao je u grad Jerihon i prolazio kroz njega*

Isus prolazi i ovuda, prolazi ovih dana kroz Jerihon tvoga života, u ovoj sadašnjoj situaciji koju si nisi sam/a zadao/la, ali u kojoj se nalaziš. Gospodin prolazi: ovo je prikladno vrijeme da Ga pokušaš vidjeti, poželiš Mu dobrodošlicu, dozvoliš Mu da te spasi.

Jerihon. Jerihonska oaza, smještena u dolini Jordana, nalazi se 250 metara ispod razine mora i stoga je najniži grad na svijetu. Isus ulazi u Jerihon koji je u nama, u najdublji dio našeg srca. Od nas traži da uđemo u intimni odnos s Njim.

U Jošuinovoj knjizi, Jerihon je predstavljen kao grad-utvrda, *ograđen rešetkama i daskama* (Jš 6, 1), nedostupan Izraelcima. Tako je i s vratima našeg srca, nedostupna su možda i nama samima: samo Bog može srušiti zidove. Pozvani smo dakle sve svoje pouzdanje staviti u Boga, dopustiti Mu da nas vodi u ovim danima.

• **Kakvo je stanje tvoje duše?**

Zakej je nad-carinik i bogataš. Ime Zakej znači 'Bog se sjeća'; Bog ne zaboravlja mene i moju stvarnost, ono što nosim u sebi. Zakej je poglavar carinika. I ja ovdje donosim stvarnost za koju sam odgovoran/-na. Zakej se obogatio imovinom stečenom lukavstvom i prijevarom, bogat je materijalnim dobrima; međutim, možemo reći da je on također pun sebe: svojih planova, svojih ideala, svojih vrijednosti.

• **Koje je tvoje bogatstvo?**

Pokušava vidjeti Isusa, ali ne uspijeva. Zakej pokušava vidjeti Isusa. U njegovu srcu postoji lijepa želja, ali ju sprječavaju dvije stvari: a) mnoštvo (naše brige, naše obveze, naša želja za vlašću, za posjedovanjem, za ugledom..., koje nas priječe vidjeti Isusa; da bismo Ga mogli vidjeti potrebno je biti slobodan); b) njegov niski rast (osjećaj nedostatnosti, naši grijesi, naše slabosti koje ponekad zasjenjuju srce).

No, sve to nije samo problem (zaprjeka), već i potencijal (mogućnost). Da se nije suočio s vlastitim granicama, Zakej se ne bi trudio popeti se na smokvu (*sikomoro* na talijanskim znači javor). Drvo predstavlja genijalnost ljudskog bića koje želi nadići svoje slabosti kako bi ostvarilo svoje snove. Zakej iskušava snagu volje, prihvaća izazov suočavanja s osudom ljudi i ne boji se izvršiti djelo koje je možda i pomalo nedolično za tako uglednu osobu: on je nadstojnik carinika, ali se ne srami popeti se na drvo.

Isus ... je morao proći onuda i pogledao je gore. Ljudska volja nije dovoljna sama po sebi, naprotiv, prethodi joj i prati ju ona Božja, želja Sina Čovječjega da spasi čovječanstvo. Isus je trebao proći tim putem, kao što se trebao zaustaviti i u kući svoga domaćina. Evanđelist Luka ovdje koristi grčki glagol *dèi* koji se može prevesti kao 'potrebno je, neophodno je'; odnosi se na potrebu, nužnost božanskog plana. Glagol *dèi* nalazimo kod Luke u 24, 26 kada Isus govori učenicima na putu u Emaus i tumači im da je Mesija 'trebao' trpjeti da uđe u Svoju slavu. U Božjem planu postoji točan raspored/vremenski slijed koji smo pozvani slijediti, čak i ako u sadašnjosti nije moguće spoznati tajnu koju u sebi krije. Naša ljudska volja pozvana je u tom 'trebati' prepoznati naum dobra koji Bog ima za nas i prema kojemu nas vodi, unatoč poteškoćama i preprjekama koje se pojavljuju.

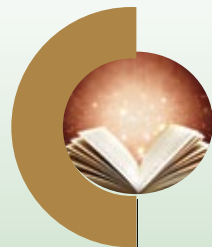
U Isusovoj Osobi ljudska volja i volja Božja su se oduvijek slagale. Nama, da bismo postigli sklad između naše i Božje volje, potreban je put čišćenja, askeza, odgajanje naših strasti (poriva) i želja. *Isus podiže pogled* – najautentičnije želje svakog ljudskog bića ne prolaze nezapaženo.

• **Kako nastojim svoju volju uskladiti s Božjom voljom?**

Isus podigne pogled. Isus ne gleda odozgor, nego odozdol. Istinska ljubav je ponizna! Snizio se više od svih kako bi služio svima. Veliko otajstvo koje nas treba prosvijetliti je Božja poniznost koju nam Isus pokazuje kako bi nas spasio.

Siđi odmah. Poput Marije i pastira koji su primili navještaj radosti, i Zakej je pozvan sići 'odmah', brzo i bez odgađanja, prihvatiti spasenje koje ulazi u njegov dom, u njegov život. Važno je primijetiti: Isus ga zove imenom, On ga dobro poznaje!

Danas. U Lukinu evanđelju tu riječ nalazimo nekoliko puta, gotovo uvijek vezanu uz *kairos*, prikladno vrijeme spasenja (usp. Lk 2, 11; 4, 21; 5, 26; 12, 28; 13, 32-33; 22, 61; 23.43). U ovom se odlomku nalazi dva puta, u 5. i u 9. retku. „Danas o kojem govori Evanđelje postaje naše danas kada čitamo i slušamo. Drevne stranice ne venu kao mrtvo lišće kada mi živi po njima idemo ususret Izvoru života. Ali neće uvijek biti danas: doći će dan, za svakoga od nas, a zatim i za cijelo čovječanstvo, koji više neće biti danas, jer će ga smrt prekinuti. Danas u kojem smo pozvani čitati Bibliju je dakle vrijeme u kojem još ima vremena, vrijeme u kojem još nije nepopravljivo, prekasno, izvanredno stanje, ako želimo da naš život ima smisla i bude istinski ljudski život, odnosno sposoban primiti, slušati, ponoviti, prenijeti Riječ koja nadilazi samu sebe, iz koje se može crpsti snaga. To je danas koje nije zapisano u kalendaru: može biti svaki dan, ako slušamo glas Božji u Bibliji, ili može biti nijedan dan, ako otvrdnemo u gluhoći onih koji ne žele slušati. Naše danas nije ni više ni manje od onoga ljudi iz prošlosti ili budućnosti, baš kao što naše rođenje u Duhu nije ni više ni manje stvarno od onoga ljudi iz prošlosti ili budućnosti. Rođenje i ponovno rođenje su bez stupnjevanja. Dakle, kada je danas? Onda kada je vrijeme da se oslušujući promijeni život, kada je dan za razumijevanje i razlučivanje. Jer prestajemo slušati kad padne noć u nama i oko nas; kad nam uho oglušiti, noć se zgusne i razlije u nama i oko nas. Ovo čitanja Biblije ‘danas’, za nas je izvanredno vrijeme (jer je sad, ili možda nikad!), to je također vrijeme strpljivosti, Božje strpljivosti prema ljudima, strpljivim učenicima čitanja i slušanja.» (J.-L. Chretien, Pod pogledom Biblije)

Svi su mrmljali. Svi mrmljamo. Uzimajući u obzir ograničenja naše braće i sestara, osuda koja brka grijeh s grješnikom osuđujući oboje, na kraju krajeva,

je oblik gundanja čak i protiv Gospodina koji, umjesto toga, posjećuje domove grješnika kako bi im vratio dostojanstvo Svoje djece. Ispravan stav, umjesto toga, trebao bi biti čuđenje nad čudima koja Bog čini čak i u onima od kojih to najmanje očekujemo.

Zakej ustade. Carinik Zakej osjeća se dosegnutim i dirnutim tamo gdje je njegova bijeda i sada je slobodan: ustaje jer je ponovno zadobio svoje dostojanstvo. Zatim daruje, dijeli svoja dobra i popravlja zlo koje je učinio. Davanje siromasima je ona gesta milosrđa koja nas čini dobrodošlima u Vječnim prebivalištima (usp. Lk 16). Ono što je bilo nemoguće za bogate uglednike postaje stvarnost za one koji susretnu Isusov pogled. Zakej sada koristi novac kao sredstvo zajedništva umjesto podjela, pravde umjesto prijevare i sebičnosti.

Danas je došao spas u ovu kuću. Isus ističe da je danas došlo vrijeme spasenja ne samo za Zakeja, nego za cijelu njegovu kuću, njegovu obitelj. Povezani smo jedni s drugima, utječemo jedni na druge i u zajedništvu Svetih, dopuštajući da nas Bog spasi, otvaramo put spasenja i drugima. Spasenje je moguće za svakoga, pa i za bogatog i omraženog carinika, poput Zakeja, jer je i on Abrahamov sin, pripadnik Naroda s kojim je Bog sklopio Vječni Savez.

Dobro se širi. Jednom kad me dotakne milost, i ja postajem oruđe milosti; zbog toga spasenje dolazi u kuću, to nije samo individualno, već zajedničko pitanje. Spasenje koje sam primio pretvara se u poslanje: osjećajući se i živeći kao spašen, kao spašena, mogu zaraziti druge primljenom milošću i dovesti ih do želje za obraćenjem i spasenjem.

Sin čovječji je došao potražiti i spasiti ono što je izgubljeno. Ovo je sinteza Isusova poslanja koje, zatim, postaje poslanje Crkve, poslanje u kojem i mi kao duhovne obitelji sudjelujemo: tražiti i spašavati one koji su izgubljeni. Prvo u svojoj kući, a onda i vani.

- *Kako doživljavam osjećaj pripadnosti Crkvi, Zajednici čiji/a sam član/ica?*
- *Kako se osjećam uključen/a u njihovo misijsko poslanje?*

“Može li se Bog služiti sa mnom?”

Definitivna inkorporacija br. Karla Maria na Kraljicu Sv. Krunice

Na blagdan Kraljice Sv. Krunice, u petak 7. listopada, u Prozorju u Centru pomirenja i drugoj misijskoj kući Družbe Misionara Krvi Kristove proslavljena je definitivna inkorporacija br. Karla Maria Petrovića. Svečano misno slavlje predvodio je upravitelj Hrvatske delegature p. Ilija Grgić, CPPS, a u koncelebraciji su bila i ostala trojica hrvatskih Misionara: p. Marijan Zubak, p. Davor Lukačević i p. Stjepan Horvat te braća bogoslovi i kandidati. Svoja svečana obećanja vjernosti Družbi br. Karlo Mario dao je pred velikim mnoštvom okupljenih vjernika, a njegovu želju da bude doživotno član Družbe u ime Misionara prihvatio je p. Ilija Grgić. U uvodnoj riječi on je naglasio kako je ovo posebno blagoslovljen i milostan trenutak za br. Karla Maria, ali i za cijelu Družbu i cijelu Obitelj Krvi Kristove. Ono što je važno za svakog Misionara jest da bude poput kaleža koji ima 3 osobine: čvrsto „stoji na zemlji“, napravljen je od plemenitog materijala i uvijek je otvoren: „Otvoren je za sve, za ono dobro, vrhunsko vino, ali isto tako i za kiselo, pa i za ocat – koji se itekako ‘ulijeva’ u život onoga koji se odluči nasljedovati Isusa Krista.“ Pozvao je sve prisutne da se na početku slavlja saberu i ispitaju te pokaju za sve trenutke kad su u svom životu drugima bili ‘ocat’ umjesto dobro vino.

U Službi Riječi naviješten je odlomak iz I. Knjige Ljetopisa o prijenosu Kovčega Saveza u šator koji je kralj David razapeo u Jeruzalemu te Evanđelje po Luki o Marijinu hitanju u gorje i posjetu rođakinja Elizabeti. Propovjednik je u homiliji naglasio povezanost i posebnu privrženost brata Karla Maria Majci Božjoj. Naznačio je to kao vrlo znakovito jer je: sv. Gašpar Družbu osnovao na svetkovinu Marijina uznesenja na Nebo 1815. godine, br. Karlo Mario rođen je u kolovozu, njegovo ima Mario blisko je Marijinu imenu, a sada svoje doživotne zavjete polaže na blagdan Gospe od Sv. Krunice. A i Riječ Božja na ovaj Marijin blagdan lijepo oslikava ono što je poslanje, zadaća Misionara Krvi Kristove: „Na tri mjesta spominje se Kovčeg Gospodnji u tom kratkom odlomku iz prvog čitanja. Kralj David sabrao je čitav Narod da taj Kovčeg prenesu *gore, na njegovo mjesto*. Kovčeg Gospodnji je opipljivi, vidljivi znak, materijalni dokaz ne samo Božje brige za Izraela i Božjeg spasenjskog djelovanja u povijesti Izabranog naroda, već i pamćenje tog Naroda da je Bog neprestano uz čovjeka, da je s čovjekom. ... U Kovčegu koji Izraelci nose od brda Sinaja kada je sklopljen Savez između Boga i Naroda, nalaze se tri predmeta: kamene ploče na kojima je ispisano 10 Riječi – onih Riječi koje stoje na braniku, koje čuvaju čovjeka od njega samoga; zatim Mojsijev pastirski štap – kao znak da Bog po konkretnom čovjeku, po svećeniku, pomazaniku djeluje i čuva Narod; te posuda s manom po kojoj su Izraelci idući pustinjom iskusili, dobivajući upravo onoliko hrane koliko im je bilo potrebno za taj dan – da Bog zaista vodi brigu o njima, o svakom čovjeku.“ Propovjednik se obratio br. Karlu Mariu i rekao kako je važno da u susretu s čovjekom svakoga „stavi *gore*, na njegovo mjesto, ali to možeš uspjeti jedino ako je taj ‘Kovčeg Saveza’ tj. tvoj odnos s Bogom na *svome mjestu*.“ Zatim je nastavio: „Drugi put se Kovčeg Saveza spominje kada ga Levijevi sinovi nose na ramenima. A nositi nešto na svojim ramenima, simbolizira odgovornost: za obitelj, za narod, za povjerene duše. Treći put kad se spominje Kovčeg Saveza, on biva unesen i stavljen u središte šatora koji bijaše razapet u tu svrhu. ... Tvoja sljedeća zadaća bit će pomagati ljudima da razapnu šator svoga srca kako bi u središtu toga srca moglo biti Gospodnje Kraljevstvo, Gospodnji Kovčeg, Gospodnja Riječ, ona hrana koja je potrebna čovjekovu životu. Bog i od tebe traži da razapneš šator svoga srca da uđe Kovčeg Gospodnji u njegovo središte – onaj osobni, prisni odnos s Gospodinom bez kojega se ne može vršiti poslanje Misionara. A kako se Kovčeg Saveza stavlja u središte svoga srca prekrasno nam pokazuje Ona koju danas slavimo kao Kraljicu Sv. Krunice. Marija, nakon Gabrijelova navještenja, pošto je prihvatila Riječ i dopustila

Kovčegu Saveza da bude u središtu njezina srca, ona ustaje i hiti u gorje. Ta bezimena djevojka iz nekog sela Nazareta. Često se i mi možemo pitati: Ja ovakav, s takvim i takvim osobinama, može li se Bog služiti sa mnom? Što je mogla Marija misliti? I nju je razgovor s Anđelom itekako 'oborio s nogu', ali mogla se ustati i hititi u gorje jer je čula Božju Riječ, čula je i slušala Njegovu Riječ; nije slušala svoje misli, nije slušala tuđe komentare, nije se njima hranila, nije se na njih osvrtała. Jer kad se čovjek oslanja na svoje misli, osvrće na tuđe komentare, nikad se neće dići. Ali kad se oslanja na Božju Riječ i kad s tom Riječju ide, onda iz svih onih stvarnosti koje su ga 'oborile s nogu', urušile čovjekov život, može se iz-dići i hititi kao Marija. Ona se ne 'vuče', nije troma, već nosi Radosnu Vijest i ulazi u konkretni život. Pravi Misionar Krvi Kristove, one koja nas je otkupila od naših grijeha, koja nas je očistila, koja nas je od svake prljavštine oprala, da bi mogao biti takav i nositi tu vijest Otkupljenja, mora se događati taj Susret s Riječju, Ona ga mora pokrenuti, Ona ga diže i on ima snagu ići i 'ući u nečiju kući' kao što Marija ulazi u Zaharijinu kuću i dolazi k Elizabeti." Propovjednik je homiliju završio obećanjem molitve br. Karlu Mariu: „Molit ćemo da tvoj ulazak, a bit će tvojih ulazaka u živote drugih ljudi, unosi radost, da ljudi kliču, da se s Bogom susreću i da tvoji 'ulasci' ljudima koje susrećeš donose Boga. I da onaj Kovčeg Saveza, Božjeg Saveza s tobom bude na 'svom mjestu' jer kad je Kovčeg Saveza između tebe i Boga, između tebe i Crkve, između tebe i Družbe u središtu tvoga srca onda se ne treba bojati da će tvoji 'ulasci' biti blagoslovljeni i da ćeš od tih ljudi s kojima se susrećeš dobivati blagoslov. Neka Gospa koja je savršena slika one koja sluša Božju Riječ i koja Ju u potpunosti vrši bdije nad tobom i nad čitavom našom Družbom. I neka sv. Gašpar, taj veliki apostol Predragocjene Krvi, prati tebe i čitavu našu Obitelj svojim zagovorom.“

Nakon homilije, uslijedio je obred definitivne inkorporacije: brat Karlo Mario iznosi molbu da ga se doživotno primi u Družbu. Provincijalni delegata i subrača Misionari izriču dopuštenje da može pristupiti polaganju vječnih obećanja. Slijedi čin prostracije Kandidata ispred oltara dok pjevač i puk klečeći u dijalogu svečano pjevaju zazive iz Litanija Svih Svetih. Potom br. Karlo Mario izgovara svoje svjesno i slobodno predanje Bogu na službu po obećanju vjernosti Družbi Misionara Krvi Kristove i da će živjeti prema njezinim Konstitucijama i Statutima do kraja svoga života. Upravitelj Hrvatske delegature svečanom formulom prima Kandidata zauvijek u Družbu te obadvojica potpisuje privolu netom izrečenu. Slijedi blagoslov misijskog Križa, tog prepoznatljivog svetog znaka Misionara Krvi Kristove uz riječi: „Primi ovaj misijski Križ kao znak

tvoga poziva. Neka ti pomogne postati što sličniji Onome koji nam je po Svojoj Krvi na križu objavio Božju ljubav.“ Kandidat ljubi Križ koji mu Provincijalni Delegat stavlja na grudi kao sastavni dio njegove misionarske odore ubuduće. Potom br. Karlo Mario kleči dok Poglavar nad njim moli svečani blagoslov: „Bože Oče, Gospodaru neba i zemlje, Tebi pripada slava od svega stvorenja. Ti si na početku vremena stvorio svijet; nakon Adamova grijeha obećao si novo nebo i novu zemlju. Ljudima si povjerio svijet kako bi kroz rad u znoju svoga lica i zemaljskog hodočašća došli u Vječnu Domovinu. Ti Svojoj djeci koja po krštenju postaju članovi Crkve daješ razne milosne darove. ... Ponizno Te molimo, pošalji Svoga Duha na ovog naše brata kako bi u vjernosti dao odgovor na Kristov poziv. Daj mu snage da živi Evanđelje. Neka ga ispuni Kristova ljubav, neka njegov život bude svjedočanstvo o Tebi, jedinome pravom Bogu i o Tvojoj beskrajnoj ljubavi prema svim ljudima. Tvojom snagom neka hrabro svlada sve životne poteškoće. Daj mu i sada puninu života i budi mu na kraju vječna nagrada.“ Na kraju obreda inkorporacije, Misionari cjelovom mira čestitaju novom članu Družbe.

Usljedio je nastavak sv. Misnog slavlja koje je svoj vrhunac imalo u sv. Pričesti pod Obje Prilike.

Pred sam kraj misnoga slavlja, p. Ilija Grgić upućuje riječi zahvale svima koji su na bilo koji način doprinijeli da ovo slavlje bude tako svečano i Bogu ugodno, a na poseban način obitelji i majci br. Karla Maria koja je svojim molitvama žarko pratila svoga sina na njegovu putu do današnjeg dana te joj na srce i dalje stavlja molitvu kako za Karla Maria, tako i za cijelu Družbu.

Nakon svečanog blagoslova puka, u radosnom raspoloženju svi su željeli stisnuti ruku br. Karlu Mariu i za uspomenu ponijeti barem jednu sliku s njim. Druženje je nastavljeno u agape ozračju u dvorani sl. Božjeg Ivana Merlinija.

A br. Karla Maria i br. Ivana Raljušića, koji je definitivno inkorporiran na svetkovinu Predragocjene Krvi Kristove 1. srpnja 2021., čekao je i radostan događaj primanja reda đakonata po rukama zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića u subotu 8. listopada 2022. (M.V.)

MEĐUGORJE - SLET ZKK 2022.

Sвето mjesto molitve

Zadnji vikend u rujnu ove 2022. godine, osmi put za redom, Zajednica Krvi Kristove hodočastila je u Međugorje Gospi Majci Kraljici Mira kako bi pod njezinim okriljem obnovila svoja obećanja življenja duhovnosti i privrženosti karizmi Predragocjene Krvi Kristove dana na dan primanja u Zajednicu. SLET ima već lijepu tradiciju i okuplja svake godine sve veći broj članova Zajednice i štovatelja Predragocjene Krvi sa svih strana Lijepe Naše: od Vukovara, Zagreba, Zadra, Sukošana, Splita pa sve do Dubrovnika i otoka: uz dva autobusa članova ZKK iz Zagreba predvođenih Misionarima Krvi Kristove, pristigla su i dva iz Slavonije, iz Vukovara i Babine Grede predvođeni č. s. Ljiljom Marić, Klanjateljicom Krvi Kristove te autobus iz Zadra-Sukošana predvođen Apostolima Krvi Kristove. Sve to mnoštvo Obitelji Krvi Kristove našlo se u subotu ujutro u podnožju brda Križevac te se uputilo strmom i skliskom kamenom stazom hercegovačkog krša prema Križu na vrhu brda koji je podignut 1933. godine – povodom 1900. godišnjice uzdignuća Kristova na križ. Noseći osobne i zajedničke nakane u svojim srcima, hodočasnici su pred očima imali prvenstveno potrebu obraćenja srca i nakanu za osobnu svetost i posvećenje hrvatskog naroda i Crkve. Uz svaku postaju molilo se za obraćenje naroda: „Zemljo Hrvatska i Bosno i Hercegovino, Bog te blagoslovio, lijepo vrijeme podario i sve neprijateljsko porušio. Narode hrvatski Bog te obratio, pamet prosvijetlio i Duhom Svetim ispunio!“

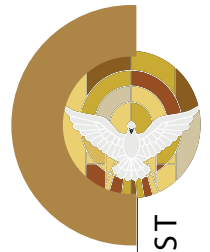
Uz molitvu Križnoga puta uz postaje Kalvarije podignute uz stazu te molitvu otajstava Gospine Krunice, meditativan uspon i bosih i obuvenih nogu hodočasnika potrajao je do samog podneva. A onda podno samog Križa zaorio se tradicionalan napjev Pozdravljenja Gospodnjeg. A na samom vrhu brda i na kraju uspona uz Križ u koji su ugrađene relikvije Sv. Križa, svatko je izlio svoju molitvu stavljajući ju u Križ Kristov.

Po silasku s Križevca u dvorani u Majčinu Selu uslijedila je adoracija Presvetom Sakramentu te sv. Misa koju je predvodio p. Ilija Grgić, CPPS. Osobit obol ovom susretu dala je nazočnost o. nadbiskupa Alda Cavallija, apostolskog vizitatora u Međugorju, koji se prije sv. Mise obratio hodočasniciima i pričinio im veliku radost u kratkom pozdrav-

nom govoru rekavši kako je sveti osnivač Misionara Krvi Kristove osnovao Družbu gledajući na Križ Kristov i shvaćajući važnost otkupiteljske uloge Kristove koji je dao Svoj život i prolio svu Svoju Krv kao otkupninu za čovjeka. Uzeo je sve grijeha svijeta na Sebe i otplatio je našu zadužnicu: „Kada netko umre, postane zapravo ništa. Kada je Isus umro na križu, naši grijesi koje je On preuzeo na se, postali su ništa. Preuzeo ih je na se, platio ih i nas oslobodio. I to je čista milost. Oprostio mi je prije nego sam ja sagriješio – po milosti. Oprostio je vama prije nego ste sagriješili, upravo po milosti. ... Što se događa kad se netko ispovijeda? Grijesi su već oprosteni, i ne zato što ja tražim oprost, već po milosti. I kada se na početku sv. Mise kajem za svoje grijeha, ja znam, da je On-Otkupitelj, po milosti meni grijeha već oprostio. Kada tražim oprost, u meni se uprisutnjuje onaj oprost koji je već stečeni, <odrađen> po milosti Božjoj u Isusovoj smrti na križu. I kada netko spoznaje ovu milost, u njemu se rađaju osjećaji zahvalnosti prema Gospodinu, shvaća da ga je Krist ljubio do kraja, do Krvi i osoba teži činiti od sebe sve najbolje moguće kako bi odgovorila na tu Božju ljubav, onako kako je to razumio i činio i osnivač ove Družbe sv. Gašpar del Buffalo.“ Potom je o. nadbiskup Cavalli izmolili *Zdravomariju* zajedno s nazočnim hodočasniciima koji su potom prignuli glave na blagoslov koji im je udijelio o. Nadbiskup.

Uslijedila je sv. Misa, a Riječ Božju naviještenu u Evandjelja po Ivanu (Iv 19,b25-27) razlomio je p. Ilija Grgić, rekavši kako pobožnost Predragocjene Krvi nije puki govor, nije nešto o čemu pričamo, već nju živimo. Ona se ogleda u dva važna blagdana koja smo upravo proživjeli sredinom mjeseca rujna: Uzvišenje Sv. Križa i Gospa Žalosna. U sredini mjeseca, u središtu bilo je Uzvišenje Sv. Križa: uzdići Križ, držati Križ, znači staviti Križ – u centar svoga života. „Uzdići Križ znači njegovati onaj trenutak gdje se s Bogom susrećeš. Nema, osim Euharistije, drugog mjesta gdje možeš iskusiti Božje

milosrđe, dotaknuti Boga doli Križ. Križ je mjesto na kojem Bog iskazuje Svoje milosrđe i gdje na vidjelo izlazi sva ona bijeda, siromaštvo čovjekovo. U tvom životnom križu kako god težak, sramotan, mučan bio, nalazi se sama Božja Prisutnost, gdje se susrećeš s Bogom koji te ne odbacuje, ne kažnjava, koji te ne proklinje, već s Bogom koji ti iskazuje Svoje milosrđe, Bogom koji te pere i nanovo stvara.“ Propovjednik je povukao paralelu kroz sva tri misna čitanja misnog obrasca blagdana Gospe Žalosne – u kojima se spominje žena: u prvom majka Makabejka, u drugom žena obučena/zaodjenuta suncem, a u trećem Marija koja stoji pod Križem. Žena koja ne bježi od Križa: „Boli, umire, ali ne bježi. Ostaje kod Križa i pod tim Križem postaje po drugi put Majka.“ Ujedno, promatrajući majku Makabejku možemo vidjeti „da u jednom danu gleda smrt sedmorice svojih sinova – i to ju nije slomilo – jer se ufala u Gospodina. Ta žena stoji na obrani one temeljne istine koju kao članovi ZKK želimo vidjeti i imati pred očima: da sam stvorenje! Dragi očevi i majke, čujte što ova majka govori jer to znači imati zdravo društvo, ona govori istinu: ‹Ja ne znam kako ste se našli u mojoj utrobi, ja vam nisam dala dah, ni život, ja vam nisam tkala tkivo... ne znam kako ste došli!› Nema navezanosti, nema ovisnosti o djetetu, nema posesivnosti. Žena stoji pred Otajstvom! ‹Ja ne znam..., samo znam Stvoritelja. On mi vas je dao!› Jako je važna ta istina danas o nama kao stvorenjima. I boriti nam se za Istinu, za Božji zakon, zakon Stvoritelja i ne dopustiti da nas bilo kakve prisile od toga Zakona odvuku. Moći ćemo se oduprijeti svim agresijama ako budemo odjeveni u sunce.“ Pojasnio je kako u hrvatskom prijevodu stoji da je žena „zaodjenuta suncem“, no možda bi ispravniji izraz bio „ispunjena suncem“: „Zaodjenuti se možemo, možemo tako svaki dan stavljati na sebe plašt, haljinu ispravnog katolika, revnog vjernika, a možemo biti neispunjeni suncem Božje prisutnosti i da Boga nema u nama, da nema Njegove Riječi... Možemo se kititi izvana, ali ako nismo ispunjeni Njime, ako Ga danas nisi čuo, nisi vidio kako djeluje u tvome životu – samo se zaodijevaš izvana. I kada se nađemo u ovakvim okolnostima kao majka Makabejka, nećemo položiti ispit. Neka nam naša Nebeska Majka koja nije pobjegla ispod Križa pomogne da svaki dan redovito čitajući Božju Riječ, imajući otvorene oči za ljude koji su pred nama, za stvari koje se događaju na mome radnom mjestu, u mojoj obitelji, da se kroz sve to zaodijevamo, ispunjavamo Bogom!“ Samo tako ćemo se moći održati.

U nastavku sv. Mise, nakon primanja sv. Pričesti pod obje Prilike, članovi ZKK izmolili su zajedno molitvu obnove obećanja. Po završetku sv. Mise, hodočasnici su imali slobodno vrijeme za kupnju nabožnih predmeta kao i priliku za sudjelovanje u programu prema rasporedu Međugorskog Svetišta – mogućnost pristupiti sakramentu pomirenja kao i mogućnost klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom.

Nedjeljno jutro članovi ZKK započeli su jutarnjom sv. Misom u župnoj crkvi sv. Jankova, nakon čega je uslijedilo okupljanje u podnožju Podbrda – mjesta ukazanja Gospe Kraljice Mira. Mimoilazeći se s mnoštvom vjernika svih uzrasta od dječice do staraca koji jedva o štapu hodaju, i onih koji su se penjali i onih koji su silazili s Podbrda, svjedočili smo silini i snazi vjere „svih naroda, plemena i jezika“. Ni sitna kišica koja je rominjala cijelim putem i pratila hodočasnike kroz Otajstva Radosne i Žalosne Krunice nije umanjivala radost ni remetila mir na licima koja su tiho romorila *Zdravomarije* kako su naši pređi u tim krajevima vjekovima činili čuvajući svoja blaga na kamenim vrletima obronaka Podbrda. Vjera srdaca i cijelog jednog Naroda zaorila je potom na Podbrdu u pjesmi „Došli smo Ti, Majko draga, sa svih strana ove zemlje!“

Tajna majčinstva

2. Tajna Majčinstva

Riječ je o (otvorenoj) tajni Očinstva i Majčinstva. Kako možemo otkriti Majčinstvo i Očinstvo u svom životu? I jedni i drugi mogu samo zajedno raditi na stvaranju života, na stvarnom služenju životu: i u prirodnoj i u nadnaravnoj, duhovnoj obitelji Crkve. O Očinstvu smo već razmišljali. Sada je riječ o Majčinstvu.

Kad je žena potpuno žena, ona postaje potpuno majka. Nema majčinstva bez braka, bez sjedinjenja u davanju sebe i prihvaćanju drugoga. Nositi dijete u krilu i moći tako prisno sudjelovati u stvaranju darivanjem vlastitog mesa i krvi – veliki je dar milosti za ženu. Cijelo njezino biće usmjereno je ka pozivu na majčinstvo. Poricati to i dotaknuti njezin biološki ritam kako bi se uklonilo sve što je navodno opstruktivno u životu žene pa da ona postaje poput muškarca, u osnovi je ozbiljno sakaćenje do dubokih slojeva njezina nesvjesnog i njezine duše. To ju čini sterilnom. Ali žena je stvorena da postane majka i fizički i duhovno. Tek kad je vjerna svom pozivu, može se potpuno razviti/ostvariti.

Danas postoje žene koje odbijaju dati život. To počinje kontrolom plodnosti i dovodi do odbijanja poroda. U svijetu koji baš i ne pogoduje obiteljskom životu, savršeno je razumljivo i opravdano da treba pokušati plodnost staviti pod kontrolu. Nažalost, ta se opravdana želja može pretvoriti u sebičnost – tada više nije u prvom planu briga oko djeteta, već sebičnost muškarca i žene koji zauzimaju Božje mjesto kada odlučuju o 'biti ili ne biti'. Jo Croissant piše: „Nikada nisam vidjela dijete koje nije bilo blagoslov. U početku neočekivano, dijete baca sve naše planove naglavačke i zbunjuje nas. Ipak, ono je uvijek Božji dar, a kad je kao takav prihvaćeno, ujedinjuje obitelj. Okuplja sve oko sebe i svakoga oslobađa od njegove sebičnosti. Ono pomiruje oca i majku i okuplja braću i sestre.“

Sigurno nije slučajno što je Bog rekao ženama: *Žudnja će te mužu tjerati, a on će gospodarit nad tobom.* (Post 3, 16) Ovo nas nervira, smeta, jer obično pogrešno shvaćamo. Jer po prirodi, žena je u većoj opasnosti da bude dominantna i to zbog njezine

Kad je žena potpuno žena, ona postaje potpuno majka. Nema majčinstva bez braka, bez sjedinjenja u davanju sebe i prihvaćanju drugoga.

OBITELJ

moći nad djetetom koje je rodila. Ova podmukla, ali duboko ukorijenjena tendencija nalik je izopačenju majčinske ljubavi koja postaje posesivna, a ne požrtvovna. Žena nije vidjela drugo rješenje za bijeg od svemoći muškarca osim da postane poput njega, a da nije shvatila da je time morala poreći svoju ženstvenost. Tako je majčinstvo postalo jedna od glavnih prepreka koju treba kontrolirati: nemoguće je raditi kao muškarac kada čekate dijete.

Shvaćamo li ljudske i duhovne posljedice toga za naše društvo? Mnogo žena više ne žele dati život. Nisu više spremne žrtvovati se kako bi osigurale da njihova djeca postanu pravi muškarci i žene, a ne povrijeđena bića koja su natrpana materijalnim stvarima, ali lišena onog bitnog: majke koja svoje dijete toliko voli da ona posvećuje svoj život njemu i oca koji joj stvara uvjete za to. Tko će prenijeti život ako žene više ne žele davati život za one koje vole? Nema majčinstva bez žrtve, bez davanja sebe.

To je doista žrtva i ponekad graniči s herojstvom kada svoj život, tj. svoje vrijeme i snagu, zalažete u svakodnevnom životu. Kad govorimo o majčinstvu, ne mislimo samo na to da imate djecu. To je sposobnost žene da dariva svoj život žrtvujući sebe, bez obzira na to je li sama, udana, posvećena ili ne može imati dijete. Svaka žena ima majčinsko tijelo, um i srce majke, a njezino majčinstvo pozvano je da se sve više razvija i postaje sveobuhvatno. Ali treba ponovno razviti osjećaj za žrtvu, trebamo se pomiriti sa svim ovim izrazima prema kojima su nas učinili tako alergičnima, a koji znače nešto divno, duhovno i vjersko. Doista, čovjekova superiornost nad zvijerima počiva

Jo Croissant piše:

„Nikada nisam vidjela dijete koje nije bilo blagoslov. U početku neočekivano, dijete baca sve naše planove naglavačke i zbunjuje nas. Ipak, ono je uvijek Božji dar, a kad je kao takav prihvaćeno, ujedinjuje obitelj. Okuplja sve oko sebe i svakoga oslobađa od njegove sebičnosti. Ono pomiruje oca i majku i okuplja braću i sestre.“

Nema pravog braka bez križa! Svatko tko bi pomislio da će nakon vjenčanja život biti ružičast, bio bi vrlo naivan. Svaki brak je križ jer se čovjek razapinje u braku. U onoj mjeri u kojoj jedan partner nešto misli ili želi, ali drugi misli ili želi drugačije – to je već križ.

na njegovoj sposobnosti žrtvovanja iz ljubavi, a ne iz dužnosti ili potrebe. To se odnosi kako na Očinstvo tako i na Majčinstvo.

Majčinstvo se prima pod križem. Kad je riječ o Isusovoj Majci, ovu riječ razumijemo izravno. Isusova Majka postala je Majkom Crkve pod križem. No križ se u njezinu životu nije prvi put pojavio na Kalvariji. Od početka je morala nositi težak križ. Kakvu je dramu morala doživjeti začećem svog Djeteta, budući da nije bila prihvaćena i nije mogla sve objasniti! Ovo je samo jedan primjer. Mariju možemo pratiti kroz cijeli njezin život i otkrit ćemo da je to bio jedan veliki križ, ali istodobno i veliko Majčinstvo – za sve, ne samo za Isusa.

No, što nam to govori o prirodnom majčinstvu koje se također prima pod križem – u ovom slučaju pod križem braka? Nema pravog braka bez križa! Svatko tko bi pomislio da će nakon vjenčanja život biti ružičast, bio bi vrlo naivan. Svaki brak je križ jer se čovjek razapinje u braku. U onoj mjeri u kojoj jedan partner nešto misli ili želi, ali drugi misli ili želi drugačije – to je već križ. Ako bračni drugovi žive u jedinstvu, križ također može biti lijep, čak može biti i dobrodošao; no uvijek je težak i boli.

Križ, to mogu biti zdravstveni problemi, razlike u karakteru, problemi materijalne naravi, poteškoće s djecom, sa susjedima, sa stanom, s poslom, ponekad i zbog ovisnosti. Ako je međusobna ljubav partnera jača od takvih bolnih iskustava, ako njih dvoje zajedno nose taj križ zahvaljujući ljubavi, ako ostanu vjerni pod takvim križem, tada može nastati novi život: ne misli se tu samo na vlastitu djecu kao Božji dar i plod njihove međusobne ljubavi. Takav brak, takva obitelj daje život i izvan granica male obiteljske zajednice. Dobar brak, koji je zaista živa tajna ljubavi koja dolazi s križa, izvor je života, također duhovnog života za mnoge.

Bog je pozvao ženu da bude majka u svim odnosima sa stvaranjem. Bog je želio da žene budu potrebne kako bi prenio vlastiti život, baš kao što su mu potrebni muškarci kako bi prenio Svoje Očinstvo. Onaj koji voli, spreman je žrtvovati sve za sreću svojih najmilijih, čak i svoj život. Tako prepoznajemo pravu ljubav.

Zanimljivo je koliko su dva aspekta Majčinstva i Očinstva blisko povezana.

Majčinstvo pomaže boljem razumijevanju Očinstva i obrnuto. Prirodno majčinstvo i prirodno očinstvo osvjetljavaju duhovno majčinstvo i duhovno očinstvo svećenika i vjernika – i obrnuto: jedna strana uvijek može učiti od druge.

p. Willi Klein, CPPS

PORUKA
SVETOG OCA FRANJE
ZA SVJETSKI
DAN MISIJA 2022.

DUHOVNOST

“Bit ćete mi svjedoci sve do kraja Zemlje i primit ćete snagu Duha Svetoga”

Draga braćo i sestre!

Te je riječi Uskrsli Isus izrekao u posljednjem razgovoru sa svojim učenicima, prije njegova uzašašća na nebo, opisanom u Djelima apostolskim: »primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas i bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje« (1, 8). To je ujedno i tema Svjetskog dana misija 2022. koji nam, kao i uvijek, pomaže posvijestiti činjenicu da je Crkva po svojoj naravi misijska. Ova nam godina pruža priliku spomenuti se nekoliko važnih obljetnica za život i poslanje Crkve: 400. obljetnice osnutka Kongregacije de propaganda fide – danas za evangelizaciju naroda – i 200. obljetnice Djela za širenje vjere, koje je, zajedno s Djelom svetog djetinjstva i Djelom svetoga Petra apostola, prije stotinu godina priznato “papinskim”.

Zadržimo se na ta tri ključna izraza koja sažimaju tri temelja života i poslanja učenika: »bit ćete mi svjedoci«, »sve do kraja zemlje« i »primit ćete snagu Duha Svetoga«.

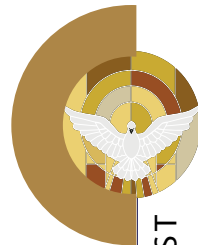
1. »Bit ćete mi svjedoci« – Poziv svih kršćana svjedočiti Krista

To je središnja točka, bit učenja koje je Isus predao učenicima u pogledu njihova poslanja u svijetu. Svi će učenici biti Isusovi svjedoci po Duhu Svetome kojega će primiti: to će postati po milosti. Ma gdje išli, ma gdje bili. Kao što je Krist prvi poslan, odnosno Očev misionar (usp. Iv 20, 21) i njegov “vjerni svjedok” (usp. Otk 1,5), tako je i svaki kršćanin pozvan biti Kristov misionar i svjedok. A Crkva, kao zajednica Kristovih učenika, nema drugog poslanja nego evangelizirati svijet, dajući svjedočanstvo za Krista. Identitet Crkve je evangelizirati.

Dubljim ponovnim čitanjem cijelog teksta jasnije se uočavaju neki vidovi koji su trajno aktualni za poslanje koje je Krist povjerio svojim učenicima: »Bit ćete mi svjedoci«. Korištenjem množine naglašava se zajednički i crkveni značaj misijskog poziva učenika. Svaki krštenik pozvan je na poslanje u Crkvi i po nalogu Crkve: poslanje se stoga provodi zajedno, a ne pojedinačno, u zajedništvu sa crkvenim zajednicama, a ne na vlastitu inicijativu. Pa čak i ako postoji netko tko u nekoj vrlo određenoj situaciji sâm provodi evangelizacijsko poslanje, on ga provodi i uvijek ga mora provoditi u zajedništvu s Crkvom koja ga je poslala. Kao što je učio sveti Pavao VI. u apostolskoj pobudnici *Evangelii nuntiandi*, inače meni jako dragom dokumentu: »evangeliziranje ni za koga nije nekakvo usamljeno djelovanje pojedinca nego je to duboko crkveni čin. Dok neki neznani propovjednik, kateheta ili Pastir u nekom najudaljenijem kraju propovijeda *Evangelje*, okuplja svoju malu zajednicu ili podjeljuje neki sakrament, čak i osamljen on čini djelo Crkve i njegov rad sigurno se dovezuje, preko institucionalnih odnosa ali i po nevidljivoj povezanosti i po tajnim žilama milosnog reda, na evangelizacijsko djelovanje cijele Crkve« (br. 60). Doista, nije slučajno što je Gospodin slao svoje učenike po dvojicu. Svjedočenje kršćana za Krista po svom je značaju zajedničko. Otud bitna važnost prisutnosti zajednice, ma koliko mala bila, u ispunjavanju poslanja.

Nadalje, učenici su pozvani živjeti svoj osobni život u duhu poslanja: Isus ih je poslao u svijet ne samo da vrše poslanje, nego također i nadasve da žive poslanje koje im je povjereno; ne samo da daju svjedočanstvo, nego također i iznad svega da budu Kristovi svjedoci. Kao što zaista dirljivim riječima kaže apostol Pavao: »uvijek umiranje Isusovo u tijelu pronosimo da se i život Isusov u tijelu našem očituje« (2 Kor 4, 10). Bit poslanja je svjedočiti Krista, to jest njegov život, muku, smrt i uskrsnuće iz ljubavi prema Ocu i ljudskome rodu. Nije slučajno što su apostoli zamjenu za Judu tražili među onima koji su, kao i oni, bili svjedoci njegova uskrsnuća (usp. Dj 1, 22). Krista, i to Krista uskrslog, nam je svjedočiti i s njim život dijeliti. Kristovi misionari nisu poslani obznanjivati same

sebe, pokazivati svoje odlike i sposobnosti uvjeravanja ili svoje vještine upravljanja. Oni, naprotiv, imaju najveću čast, svojim riječima i djelima, donositi svima Krista, radosno i otvoreno navješćujući Radosnu vijest njegova spasenja, po uzoru na prve apostole.

Stoga, u konačnici, pravi svjedok je "mučenik", onaj koji daje život za Krista, uzvraćajući mu na daru kojim nam je On dao samoga sebe. »Prvi je razlog za evangeliziranje Isusova ljubav koju smo primili, iskustvo spasenja koje nas potiče da ga sve više ljubimo« (Evangelii gaudium, 264).

Konačno, u pogledu kršćanskog svjedočenja, ostaje trajno valjano opažanje svetoga Pavla VI.: »Suvremeni čovjek radije sluša svjedoke negoli učitelje... ili ako sluša učitelje sluša ih zato što su svjedoci« (Evangelii nuntiandi, 41). Zato je za prenošenje vjere od temeljne važnosti svjedočenje evanđeoskog života kršćanâ. S druge strane, ostaje jednako nužna zadaća naviještati njegovu osobu i njegovu poruku. Naime, sâm Pavao VI. ovako nastavlja: »Uistinu, propovijed je uvijek neophodna kao usmeno razglašivanje poruke. [...] Riječ je uvijek suvremena, pogotovo kad je nositeljica sile Božje. Upravo zato suvremeno je i načelo sv. Pavla: "Vjera po poruci" (Rim 10, 17), a to znači da čovjek baš slušanjem Riječi dolazi k vjeri« (ibid., 42).

U evangelizaciji, dakle, primjer kršćanskog života i Kristov navještaj idu ruku pod ruku. Jedno služi drugome. To su dva plućna krila kojima svaka zajednica mora disati da bi bila misijska. To potpuno, dosljedno i radosno svjedočenje Krista zasigurno će biti pokretna sila za rast Crkve i u trećem tisućljeću. Stoga pozivam sve da povrate hrabrost, iskrenost, onu paveziju (grč. parrhesía) prvih kršćana, kako bi svjedočili Krista riječima i djelima, na svim područjima života.

2. »Sve do kraja zemlje« – Neprolazna aktualnost sveopćeg poslanja evangelizacije

Pozivajući učenike da budu njegovi svjedoci, uskrslu Gospodin naviješta kamo su poslani: »u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje« (Dj 1, 8). Ovdje se vrlo jasno vidi sveopći značaj poslanja učenikâ. Naglašava se "centrifugalno" geografsko kretanje, gotovo u koncentričnim krugovima, od Jeruzalema, koji se prema židovskoj tradiciji smatra središtem svijeta, preko Judeje i Samarije, pa sve do "kraja zemlje". Nisu poslani baviti se prozelitizmom nego naviještati. Kršćanin ne provodi prozelitizam. Djela apostolska govore nam o tom misijskom pokretu: daju nam lijepu sliku Crkve koja "izlazi" da ispuni svoj poziv svjedočiti Krista Gospodina, vođena Božjom providnošću kroz konkretne životne okolnosti. Prvi kršćani su, zapravo, bili progonjeni u Jeruzalemu, pa su se stoga raspršili po Judeji i Samariji i posvuda svjedočili Krista (usp. Dj 8, 1.4).

Nešto slično se događa i u našem vremenu. Mnogi su kršćani zbog vjerskih progona, ratnih okolnosti i nasilja prisiljeni napustiti svoju zemlju i poći u druge zemlje. Zahvalni smo toj braći i sestrama koji se ne zatvaraju u patnju nego svjedoče Krista i Božju ljubav u zemljama koje ih primaju. Na to ih poziva sveti Pavao VI., dozivajući u pamet »odgovornost koju migranti imaju u zemljama koje ih primaju« (Evangelii nuntiandi, 21). Doista, sve češće vidimo kako prisutnost vjernikâ različitih nacionalnosti obogaćuje lice župâ, te one postaju više univerzalne, više katoličke. Pastoral migranata je, dakle, misijsko djelovanje koje se ne smije zanemariti i koje može pomoći i domaćim vjernicima da ponovno otkriju radost kršćanske vjere koju su primili.

Riječi “sve do kraja zemlje” trebale bi biti poticajni izazov Isusovim učenicima svih vremena i uvijek ih iznova potaknuti da idu izvan uobičajenih mjesta davati svjedočanstvo o njemu. Uz sve pogodnosti i blagodati koje sa sobom donosi suvremeni napredak, još uvijek postoje zemljopisna područja u koja još nisu stigli misionari, ti Kristovi svjedoci s radosnom viješću o njegovoj ljubavi. S druge strane, nijedna ljudska stvarnost neće promaći pažnji Kristovih učenika u njihovu poslanju. Kristova Crkva je bila, jest i uvijek će “izlaziti” na nove geografske, društvene, egzistencijalne horizonte, na “granična” mjesta i ljudske situacije, da svjedoči Krista i njegovu ljubav svim muškarcima i ženama svih naroda, kultura i društvenih položaja. U tome smislu poslanje će uvijek biti i *missio ad gentes*, kako nas je učio Drugi vatikanski koncil, jer će Crkva uvijek morati ići dalje, izvan svojih granica, kako bi svjedočila svu Kristovu ljubav. Želio bih, u vezi s tim, spomenuti i zahvaliti brojnim misionarima koji su u to uložili sav svoj život, uosobljujući Kristovu ljubav prema brojnoj braći i sestrama koje su susreli.

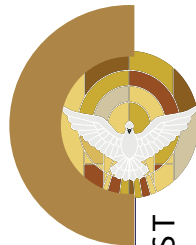
3. »Primit ćete snagu Duha Svetoga« – Dopustiti Duhu da nas uvijek jača i vodi

Najavljujući učenicima njihovo poslanje da budu njegovi svjedoci, uskrsli Krist obećao im je i milost potrebnu za tako veliku zadaću: »primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas i bit ćete mi svjedoci« (Dj 1, 8). I doista, prema Djelima apostolskim, upravo je uz događaj silaska Duha Svetoga na Isusove učenike vezano prvo svjedočenje Krista, umrlog i uskrslog: kerigmatski navještaj, tzv. misijski govor svetoga Petra žiteljima Jeruzalema. Time započinje doba evangelizacije svijeta od strane Isusovih učenika, koji su prije toga bili slabi, uplašeni i zatvoreni. Duh Sveti ih je ojačao, dao im hrabrost i mudrost da svjedoče Krista pred svim ljudima.

Kao što »nitko ne može reći: “Gospodin Isus” osim u Duhu Svetom« (1 Kor 12, 3), tako nijedan kršćanin neće moći dati puno i istinsko svjedočanstvo za Krista Gospodina bez nadahnuća i pomoći Duha. Stoga je svaki Kristov učenik misionar pozvan prepoznati temeljnu važnost djelovanja Duha, živjeti s njim u svakodnevnom životu i neprestano od njega primati snagu i nadahnuće. Štoviše, upravo kada se osjećamo umornima, nemotiviranim, izgubljenima, utecimo se u molitvi Duhu Svetome, koji – želim to još jednom istaknuti – ima temeljnu ulogu u misijskom životu, i dopustimo da nas on krijepi i jača, On koji je nepresušni božanski izvor nove energije i radosti dijeljenja Kristova života s drugima. »Primanje radosti Duha je milost. I to je jedina snaga koju možemo imati da naviještamo Evanđelje, da ispovijedamo vjeru u Gospodina« (Poruka članovima Papinskih misijskih djela, 21. svibnja 2020.). Duh Sveti je, dakle, istinski protagonist poslanja: On daje pravu riječ u pravo vrijeme i na pravi način.

I misijske obljetnice u ovoj 2022. godini želimo promatrati kroz prizmu djelovanja Duha Svetoga. Osnivanje Svete kongregacije de propaganda fide 1622. bilo je potaknuto željom da se promiče misijsko poslanje na novim područjima. Bio je to pravi dar Božje providnosti! Kongregacija je odigrala ključnu ulogu u tome da se osigura da evangelizacijsko poslanje Crkve doista bude to što treba biti, bez uplitanja svjetovnih vlasti, kako bi se osnovale one mjesne Crkve koje dan-danas pokazuju tako veliku snagu. Nadamo se da će, kao i u protekla četiri stoljeća, Kongregacija, uz svjetlo i snagu Duha Svetoga, nastaviti pa i intenzivirati svoj rad na koordinaciji, organiziranju i animiranju misijskog djelovanja Crkve.

Isti Duh, koji vodi sveopću Crkvu, nadahnjuje obične muškarce i žene za izvanredne misije. A upravo se to dogodilo prije 200 godina kada je mlada Francuskinja Pauline Jaricot osnovala Djelo za širenje vjere (Societe pour la Propagation de la Foi). Njezina beatifikacija slavi se ove jubilarne godine. Iako krhkog zdravlja i u oskudici, prihvatila je

Božje nadahnuće da pokrene mrežu molitve i prikupljanja priloga za misionare, kako bi vjernici mogli aktivno sudjelovati u misiji da pođu “do kraja zemlje”. Iz te sjajne ideje potekao je Svjetski dan misija koji slavimo svake godine i čiji prilozima iz svih zajednica idu zajedničkom fondu kojim Papa podupire misijsku djelatnost.

U tom kontekstu podsjećam i na francuskog biskupa Charlesa de Forbin-Jansona, koji je osnovao Djelo svetog djetinjstva za promicanje misija među djecom pod sloganom: »Djeca evangeliziraju djecu, djeca mole za djecu, djeca pomažu djeci diljem svijeta«, kao i gospođu Joannu Bigard, koja je pokrenula Djelo svetoga Petra apostola za podršku sjemeništarcima i svećenicima u misijskim područjima. Ta tri misijska djela proglašena su “papinskim” prije točno stotinu godina. Pod nadahnućem i vodstvom Duha Svetoga je i blaženi Pavao Manna, rođen prije 150 godina, osnovao sadašnju Papinsku misijsku zajednicu kako bi senzibilizirao i animirao svećenike, posvećene osobe i cijeli Božji narod za misije. Pavao VI. potvrdio je papinsko priznanje tog Djela čiji je i sam bio član. Spominjem ta četiri Papinska misijska djela zbog njihovih velikih povijesnih zasluga, a i zato da vas pozovem da se s njima radujete u ovoj posebnoj godini zbog svega onoga što su poduzela i ostvarila u potpori evangelizacijskom poslanju u sveopćoj Crkvi i u mjesnim Crkvama. Nadam se da će mjesne Crkve u tim djelima naći čvrsto oruđe za jačanje misijskog duha u Božjemu narodu.

Draga braćo i sestre, nastavljam sanjati o posve misijskoj Crkvi i novom razdoblju misijskog djelovanja kršćanskih zajednica. I ponavljam Mojsijevu želju za Božji narod na njegovu putu: »Oh, kad bi sav narod Jahvin postao prorok!« (Br 11, 29). Da, dao Bog da svi mi u Crkvi budemo ono što smo već po krštenju: Gospodinovi proroci, svjedoci i misionari! U snazi Duha Svetoga i do kraja zemlje. Marijo, Kraljica misija, moli za nas!

Rim, Sveti Ivan Lateranski, 6, siječnja 2022., Bogojavljenje.

Franjo

Živi Kalež. Okružnica katoličkog pokreta "Zajednica Krvi Kristove"

S dozvolom crkvenih vlasti. Glavni urednik: p. Ilija Grgić

Uredništvo: p. Davor Lukačević. p. Stjepan Horvat

Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, 10000 Zagreb

tel: 00385/1/4500130

faks: 4500134; e-mail: info@cpps.hr; internet: www.cpps.hr

ISSN 1426-3920; Grafičko oblikovanje: Blaženka Matic

Narudžba: Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, 10000 Zagreb

Cijena: Godišnji prilog za naše troškove 70 kn.

Neka velikodušnost jednih pokriva nedostatak drugih!

Žiro-račun: Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, Zagreb

Br. računa: 2360000-1101474800

Za inozemstvo: SWIFT: ZABHR2X

IBAN: HR6223600001101474800

BANKA: Zagrebačka banka, Paromlinska 2, 10 000 Zagreb

